U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobkyně: **G. B.**, zastoupené Mgr. Ing. Vlastimilem Mlčochem, advokátem se sídlem Jugoslávských partyzánů 1603/23, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 8. 2015, č. j. OAM-340/ZA-ZA14-ZA02-2015, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2016, č. j. 1 Az 35/2015 - 57,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] V záhlaví specifikovaným rozhodnutím žalovaný neudělil žalobkyni mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Žalobkyně proti tomuto rozhodnutí podala žalobu u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“). Namítala, že české úřady naprosto nesprávně vyhodnocují události probíhající na Ukrajině a zejména pak v Zakarpatské oblasti, kde je vážnost situace bagatelizována s odůvodněním, že se jedná o excesy kriminálních živlů. Žalobkyně měla za to, že její návrat do vlasti by ji ohrozil na životě.

[3] Městský soud žalobu zamítl. Žalobkyně neuváděla žádné skutečnosti, pro které by jí žalovaný mohl udělit azyl podle § 12 písm. a) či b) zákona o azylu. Městský soud se ztotožnil s názorem žalovaného, že informace poskytnuté žalobkyní během správního řízení, působí nevěrohodně. Žalobkyně nebyla schopna konkretizovat, s jakými osobami měla vlastně potíže, co po ní tyto osoby požadovaly a z čeho pramení její obavy. Městský soud odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se pronásledování soukromými subjekty, podle níž nelze problémy se soukromými osobami v domovském státě bez dalšího považovat za důvody pro udělení azylu. Městský soud se ztotožnil též se závěry žalovaného ohledně možných problémů z důvodu náboženského vyznání.

Z informačních zdrojů, které jsou obsahem správního spisu, neplyne, že by na západě Ukrajiny docházelo k náboženským konfliktům.

[4] Městský soud neshledal ani důvody pro poskytnutí azylu podle § 13 (sloučení rodiny) ani podle § 14 (humanitární azyl) zákona o azylu. Co se týče doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, žalobkyni dle soudu vážná újma na Ukrajině nehrozí, a proto nesplňuje důvody pro její poskytnutí.

[5] V zemi původu žalobkyně neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobkyni za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Zhoršená bezpečnostní situace je místně omezena na části Luhanské a Doněcké oblasti, které se nacházejí na východě země při hranicích s Ruskou federací. Žalobkyně pochází ze západní části země z Lvovské oblasti, ve které se bezpečnostní situace nezměnila.

[6] Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) napadá rozsudek městského soudu kasační stížností. Namítá, že městský soud nesprávně a nepřezkoumatelně posoudil skutečnost, že stěžovatelka byla pronásledována z důvodu náboženského přesvědčení a že je v přímém ohrožení života ze strany bývalých příslušníků jednotek Berkut. Materiály, které používají orgány veřejné správy k situaci na Ukrajině, jsou neaktuální a nereflektují pravdivý obraz situace na území Ukrajiny. K otázce nebezpečí při návratu stěžovatelka uvedla, že jí hrozí nebezpečí od přátel nevlastního syna, který byl příslušníkem speciálních jednotek policie Berkut. Situace v oblasti vnitřní bezpečnosti na Ukrajině se postupem času vůbec nezlepšuje, naopak dochází k jejímu podstatnému zhoršování. Žalovaný dle stěžovatelky nebral v potaz skutečnou situaci na Ukrajině.

[7] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti (doručeném soudu po uplynutí soudem stanovené lhůty) navrhl její odmítnutí pro nepřijatelnost, případně zamítnutí.

[8] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti nejprve hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Kasační stížnost je přípustná. Jedná se však o věc mezinárodní ochrany, a proto se podle § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatelky. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, v němž interpretoval neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[9] Stěžovatelka výslovně neuvádí, v čem okolnosti jejího případu naplňují tato kritéria přijatelnosti. Nejvyšší správní soud podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatelky ve výše uvedeném smyslu nezjistil, kasační stížnost je proto nepřijatelná.

[10] Svou žádost o udělení mezinárodní ochrany stěžovatelka zdůvodňuje v zásadě tím, že byla pronásledována v místě svého bydliště „kriminálníky“ z důvodu náboženského přesvědčení, či kvůli členství jejího nevlastního syna ve speciálních jednotkách Berkut, tedy z důvodů, na které pamatuje § 12 písm. b) zákona o azylu. V průběhu řízení však nevyplynulo najevo nic, co by mohlo svědčit o jejím odůvodněném strachu z pronásledování podle tohoto ustanovení. Z materiálů obsažených ve správním spisu vyplývá, že v oblasti, kde se stěžovatelka před svým odchodem zdržovala, nedochází k žádným náboženským konfliktům, ani k útokům na jednotlivé věřící. Stěžovatelka v kasační stížnosti předestírá obecné geopolitické teze, které ovšem nemají jakoukoli azylově relevantní souvislost pro případ stěžovatelky. Nejvyšší správní soud se v tomto ohledu shoduje s městským soudem, že v případě stěžovatelky nebyly dány důvody pro udělení azylu na základě § 12 písm. b) zákona o azylu.

[11] Městský soud se též řádně zabýval hodnocením skutkové situace stěžovatelky a jejím posouzením z hlediska dalších jednotlivých typů mezinárodní ochrany. Stěžovatelka v žádné fázi řízení neuvedla žádné skutečnosti, na jejichž základě by bylo možno učinit závěr, že ve své vlasti vyvíjela činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod a že by byla proto v zemi původu pronásledována ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Rovněž neuvedla nic, co by mohlo být důvodem pro udělení humanitárního azylu podle § 14 tohoto zákona. Soud pečlivě vyhodnotil i to, zda nejsou v případě stěžovatele důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a a §14b zákona o azylu. Nejvyšší správní soud proto neshledal zásadní pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelky. Rovněž otázkou povahy konfliktu na Ukrajině a jeho možnými dopady na situaci žadatelů o mezinárodní ochranu se Nejvyšší správní soud vyjádřil opakovaně ve své judikatuře (např. v usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 - 17) a na těchto závěrech soud setrvává i dnes, kdy se stav ozbrojeného konfliktu na Ukrajině spíše uklidňuje, než že by docházelo k jeho eskalaci. Nadto je nutno zdůraznit, že stěžovatelka před svým odchodem žila na západě Ukrajiny, tedy v oblasti vzdálené několik stovek kilometrů od Luhanské a Doněcké oblasti, ve které dochází k ozbrojenému konfliktu.

[12] Ke stěžovatelkou vytýkané nedostatečnosti a neaktuálnosti podkladů, ze kterých žalovaný vycházel, soud poznamenává, že požadavky na informace o zemi původu vyjádřené v judikatuře Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 – 81, publ. pod č. 1825/2009 Sb. NSS) žalovaný respektoval. Stěžovatelka měla možnost předložit v úplnosti důvody své žádosti v rámci své výpovědi. Žalovaný pracoval s informacemi o zemi původu, které byly relevantní, důvěryhodné a vyvážené, aktuální ve vztahu ke stěžovatelkou uvedeným skutečnostem a ověřené z různých zdrojů. Svůj závěr o neexistenci důvodů pro udělení mezinárodní ochrany díky tomu odpovídajícím způsobem odůvodnil.

[13] Rozsudek městského soudu také odpovídá požadavkům judikatury Nejvyššího správního soudu na jeho přezkoumatelnost (srov. např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75). Z rozsudku je zjevné, jak ve věci rozhodl, a své rozhodnutí opřel o dostatečně zjištěný skutkový základ. Vycházel ze správního spisu a informací v něm shromážděných, přičemž ani žalovanému nelze v tomto směru vytknout, že by skutkový základ věci zjistil nedostatečně.

[14] Pro shora uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky, a není tak důvod pro její přijetí k věcnému projednání. Soud proto kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[15] Výrok o náhradě nákladů řízení se při odmítnutí kasační stížnosti opírá o § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s, podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. května 2016

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu